

“Парусный флот - дворянство морей, высшая знать океана”

Цей образний вислів Петра Першого, мабуть що й насправді був девізом Михайла Костянтиновича Костіна протягом всього його життя (6.09.1928-3.12.2001 р.).

До “вищої знаті океану” йшов він суто пролетарським шляхом: від юного учасника яхтових воєнізованих переходів, майже половину яких дітлахи повинні були долати у протигазах, і водія полутурки у свої неповні чотирнадцять у роки Великої Вітчизняної, від моториста у повоєнні літа на “Локомотиви” і, у наступні тридцять - від діючого тренера після закінчення з червоним дипломом Київського інституту фізвиховання - до такого рідкісного і вагомому у всі часи звання - “Почесний Майстер спорту”, яке надавалось тому, хто п'ять років підряд виконував норму “Майстра Спорту”. У вітрильництві це і означає те саме “дворянство морів”.

...Старенький диктофон час від часу зупинявся і ледве встигав за енергійною розповіддю Михайла Костянтиновича: “У вітрильний спорт мене привело саме життя, адже мій батько, Костянтин Васильович, працював на Трухановому начальником водної станції “Стріла”. Довоєнне спортивне товариство “Локомотив” об'єднувало експлуатаційників залізних доріг; а “Стріла” - залізничників-будівельників (після війни “Стріла” вже не існувала). Наша сім'я з самої ранньої весни переїздила на лівий берег, повертаючись до міста вже пізньої осені.

Моїми постійними конкурентами були свій же локомотивівський Євген Кондрат'єв і Володя Янченко із “Стріли”, а ходив я тоді на одношвертний “Р-3” “Октябрь” ленинградської верфі. Мої друзі теж займалися яхтою - з Олексієм Решетніченком я навчався в одній школі, п'ятий клас ми закінчили навесні 41-го. Про Дмитра Ж Любинського вчителі казали, що “на уроках він сидить з відсутнім виглядом і дивиться тільки на вітрильники на Дніпрі”, та й про багатьох інших можна сказати, що вони були одержимі вітрилами, серед дівчат і Надія Христянівська теж.

До Києва наша сім'я повернулася у 43-му, а весною 44-го ми вже піднімали

наш флот з дна Матвіївської затоки. У 46-му на відкритій першості СТ залізничного транспорту СРСР зайняв 2 місце, у 1947-48 - на Всесоюзних Волзьких регатах - теж призові місця. Відслуживши в армії, працював мотористом, і так уже сталося, що у 1956 після чергової Волзької регати у Куйбишеві став першим в Україні майстром спорту з вітрильництва. А восени таке ж звання отримав Валентин Манкін. Крім яхти, з 57-го займався ще й малим морським багатоборством (яли, стрільба та семафор), і одночасно навчався в інституті. Отримав червоний диплом з правом вільного вибору місця роботи, яким, звичайно, обрав рідний “Локомотив”.

Потім став діючим тренером - у 61-му разом із Юрієм Семидонським і Олександром Борякіним вибороли звання чемпіонів України на “М-1193” “Соната”, у 62-му виступали вже на “Мадонні”, потім був “Вітязь”, на якому разом із Семидонським і Володимиром Файнгольдтом зайняли 4 місце на Союзі. За ті майже десять років неодно-

разово вигравали “Кубок лейтенанта Шмідта”, “Кубок Одеси”, постійно були чемпіонами міста. З 72-го наш екіпаж перейшов у клас “Дракон” і не раз ставав чемпіоном ЦР ДСТ “Локомотив”, а “на Союзі” регулярно входив до першої десятки. На “Драконі” ходили до самого кінця 70-их, потім здоров'я стало погіршуватись і у великому спорті виступи ми вже припинили”.

Михайло Костянтинович пригадував ще багато випадків, які траплялись з його екіпажами за всі пройдені роки, згадував зустрічі із багатьма славетними яхтсменами, а дружина Ніна Михайлівна допомагала розбирати справжні стоси рідкісних фотографій, і, пригощаючи запашним чаєм, доповнювала спільні спогади своїми цікавими коментарями.

Прошелестіла майже вже вся плівка у диктофоні, залишивши на згадку голос, що зараз пробивається до нас вже з неосяжного безмежжя, і ось вже зовсім тихо стало у навушниках...